

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruțiți.” (Romani 12, 12)

Anul V • Nr. 7 (125) • 14 aprilie 2024

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Atingeți imaginea pentru a accesa link-ul interactiv.

Scara care ne duce de pe pământ în Rai are 30 de trepte. Care sunt ele? Sunt obligatorii? Cum arată viața unui creștin care urcă pe această scară?

Perioada Triodului - uncuș spre Înviere | De ce postim?

”Cred că pentru a ne aminti mai bine obârșia noastră. Ca să ne amintim că nu suntem doar rodul pământului, ci al Cerurilor - mai întâi de toate al Cerurilor. Ca să ne aducem aminte că suntem neam ales și că Tatăl nostru e Însuși Împăratul cerurilor și pământului. Știi tu, fiul meu, de ce Maica noastră Biserica Pravoslavnică ne-a rânduit postul? Negreșit, pentru a ne aminti că măcar de suntem făcuți din pământ, nu pământul ne-a făcut, căci și pe el a trebuit cineva să-l zidească. Ca să ne amintim de Cerul pe care îl purtăm în noi, în această coajă trupească și pământească. Și să putem despărți în noi cele cerești de cele pământești, și cele veșnice de cele stricăcioase, și cele netrecătoare de cele trecătoare, și pe călător de mașina călătorului. (Sfântul Nicolae Velimirovici)

”Ca să nu prostim. Că, în momentul în care nu postim, uităm că suntem oameni liniștiți, cumiști și așezați în Dumnezeu. Postul te ajută să te vezi cum ești. Atâta pot să fac, atâta fac. De aici mă ia hipoglicemia, de aici leșinul. Deci, atâta pot să fac. Ca în povestea cu o studentă de-a noastră, foarte agitată. Când crezi că ești cineva și pui coada la prună, te-ai isterizat în cinci minute. Veneam odată de la Sibiu la Brașov pe tren și un copilăș din compartiment ne-a servit cu niște bomboane. Zic și eu ca un prieten de-al meu: „Dacă nu citești pe hârtie, nici nu știi ce mănânci”. Da' eu nu i-am cerut copilului să îmi dea să văd dacă are lapte și ce mai are bomboana. Zice el: „Pap-o!”. Eu: „Nu pot, că mă doare din-tele”. „Lasă, pap-o, că te faci bine!” Nu puteam să-i zic: „Stai să vezi că rigoarea mea duhovnicească și pnevmatică...”. Mai bine mai bat o sută de metanii în plus pentru multul lapte din bomboana aia. Fata de lângă mine, isterică, a început să țipe. Acela, săracul copil, plângea, că atunci când refuzi darul unui copil, îl jignești mai mult decât pe un adult.” (Pr. Constantin Necula)

”Postim ca să simțim foame și foamea să devină rugăciune și, prin ea, dragoste pentru Dumnezeu.” (Schimonahia Siluana Vlad)

Cnămpeie din lumina sărbătorii „Scara Raiului” - o carte de profunde analize psihologice

Mitropolitul Antonie Plămădeală

De ce în această duminică, a patra din post, Biserica ne pune înaintea noastră figura acestui mare ascet? Pentru ca să ne aducă aminte că el a trăit în post și rugăciune, că și-a închinat viața lui Dumnezeu, că întreaga lui viață de peste 70 de ani n-a făcut altceva decât să-și lucreze sufletul, în așa fel încât să-l apropie cât mai mult de Dumnezeu. A trăit până la mijlocul secolului al VI-lea, trecând la cele veșnice la începutul secolului al VII-lea. S-a născut, probabil, în Palestina și a trăit în preajma Muntelui Sinai, unde spre sfârșitul vieții a și fost egumenul mănăstirii, de aceea se mai numește uneori și Sfântul Ioan Sinaitul. I se mai zice în tradiția creștină și Ioan Scolasticul, pentru că a fost unul din Sfinții mari cărturari, deși mai există un canonist cu acest nume. Scărarul i se zice după numele unei cărți scrise de el și care se numește Scara. Încolo, el strălucește în istoria creștinismului mai ales prin Scara, o carte în trezeci de capitole, care nu sunt altceva decât cele treizeci de trepte ale vieții creștine, trepte ale devenirii într-o desăvârșire. (...)

Sfântul Ioan Scărarul descrie toate ispitele care asaltează sufletul omului și felul cum pot fi biruite. El nu prezintă însă o tehnică, o urcare treptată, cum s-ar putea crede. Nu e vorba de obținerea de performanțe prin exerciții treptate, ca în antrenamentul sportivilor. Se poate urca dintr-o dată pe treapta a treizecea, prin smerenie și dragoste. Acestea le lasă în urmă pe toate celelalte virtuți care biruiesc păcatele. (...) Scara e o carte de profunde analize psihologice. Ea se poate citi cu interes duhovnicesc, dar se poate citi și cu un interes științific. E uimitor cum un părinte din secolul al VI-lea a știut să sesizeze și să analizeze, cu infinite amănunte, cele mai subtile mișcări ale sufletului omenesc și, totodată, să prescrie metode care să îndrume cum pot fi dirijate mișcările sufletești dinspre rău înspre bine.

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru

Nava Împărăției ca semn, simbol și sfințenie (3)

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”,
Mitropolitul Bartolomeu Anania

(Continuare din numărul precedent)

Pentru ca să aveți o înțelegere cât mai limpede a ceea ce vreau să vă spun în continuare, e bine să vă amintesc că atât în viața socială a oamenilor, cât și în cea religioasă, sunt folosite semne și simboluri.

Semnul este o convenție prin care ceva se deosebește de altceva. Acel ceva poate fi o ființă, un obiect sau o împrejurare. Portul unei persoane este semnul că ea este din Maramureș, din Banat sau din Dobrogea, din Scoția sau din Tirol. Uniforma unui militar este semnul că el aparține unei anumite arme: infanterie, aviație, marină, sau că el face parte din armata unei anumite țări (ceea ce e foarte important pe câmpul de luptă). Tot pe câmpul de luptă, un anume sunet de trompetă este semn (sau semnal) de atac sau de retragere. Îi faci cuiva semn să vină sau să se ducă, să se ridice sau să se așeze, să vorbească sau să tacă. Configurația unei construcții religioase este semnul că ai în față o biserică, o sinagogă sau o moschee. Când e vorba de o biserică, stilul ei îți spune dacă e ortodoxă, catolică sau protestantă.

Simbolul este semnul în spatele căruia se ascunde o anume realitate, sau, mai bine zis, semnul prin care o anume realitate îi devine transparentă inițiatului, adică celui ce se pricepe să o citească. Drapelul național al unui popor este un semn, dar și simbolul patriei, al vitejiei, al eroismului, al jertfei de sine. Așa cum spuneam, o biserică este un semn, dar și simbolul prezenței lăuntrice a lui Dumnezeu. Ea poate fi și simbolul unui anumit fel de religiozitate. Într-o încercare de tipologie a culturii, Lucian Blaga făcea o comparație între bazilica romană, a cărei arhitectură simbolizează ideea de autoritate divină prin sacerdoțiu, domul gotic ca simbol al efortului uman de a străpunge cerul prin forțe proprii, și biserica ortodoxă – având ca arhetip Catedrala Sfânta Sofia – ca simbol al sinergiei divino-umane, al transcendentului care “coboară” spre credința care urcă. De asemenea, o icoană zugrăvită este simbolul persoanei sfinte pe care o înfățișează și care se face simțită prin chipul ei văzut.

Sfințenia simbolului este transfigurarea lui în energie sacrală, în niște efluvii

spirituale prin care omul intră și se menține în comuniune cu realitatea din spațiile simbolului. Pentru o primă exemplificare, să ne întoarcem la drapelul național. De obicei, el este asociat cu celălalt principal simbol al patriei, imnul național. Este de ajuns să privim ceremoniile de premiere la marile întreceri sportive internaționale spre a ne da seama că mișcarea simultană a celor două simboluri, adică **intonarea imnului și ridicarea drapelului**, transcende victoria propriu-zisă a învingătorului; emoția acestuia, deseori însoțită de lacrimi, este nu numai expresia biruinței personale, ci și a sentimentu-

lui că el se află în comuniune cu propria sa patrie și că aceasta, chiar de la distanțe enorme, se află în comuniune cu el. În tradiția românească, drapelul național este sfințit de către Biserică. Sfințit este și drapelul de luptă al fiecărei mari unități militare. Când comandantul unității îl primește astfel din partea Bisericii, el își pleacă genunchiul la pământ și-l sărută ca pe o icoană. Drapelul sfințit nu mai este un simplu simbol; el face parte integrantă din ființa unității: dacă este pierdut pe câmpul de luptă, unitatea se desființează.

Un alt exemplu este **Sfânta Cruce**. Aceasta este nu numai semnul distinctiv creștin și nu numai simbolul Jertfei mântuitoare, ci și, în același timp, putere dumnezeiască. Încărcătura ei sacrală este experimentată de orice creștin autentic. La rândul ei, icoana creștină a devenit, încă de la începuturile vieții bisericești, sfânta icoană, și așa se menține până în ziua de astăzi (așa cum, de altfel, se petrece și cu Sfânta Cruce). Esteticienii eclesiastici au

încercat să definească deosebirea dintre icoană și tabloul religios. Dincolo de toate variantele teoretice, eu, personal, am un singur criteriu: în fața unei icoane, înainte de a-mi da seama dacă e frumoasă sau nu, dacă este sau nu și o operă de artă, simt nevoia să mă descopăr, sau, mai mult, să îngenunchez. Tabloul religios se cere admirat, evaluat, ca orice obiect artistic; icoana se vrea contemplată, venerată, îmbrățișată, sărutată, asemenea unei ființe vii pe care o adori și o iubești. Dacă, prin vrerea și puterea lui Dumnezeu, ea este și vector al facerii de minuni, comuniunea dintre ea și tine capătă dimensiuni incomensurabile. Tu oferi, ea îți răspunde. De mână cu credința ta, icoana îți oferă accesul la o altă realitate decât aceea a unei simple reprezentări. În ultimă instanță, e calea ta de acces către Împărăția Cerurilor.

Și acum, ceva despre **nava** în care ne aflăm noi acum, adunați la rugăciune. Ea este **biserica lui Dumnezeu ca locaș de închinare**. E bine să vă reamintesc că în limba romană (ca și în alte limbi moderne, de altfel) unul și același cuvânt este folosit pentru a exprima două ipostaze ale Împărăției Cerurilor. Una este Biserica în ipostaza ei de **instituție divino-umană**, de Trup mistic al lui Iisus Hristos, care cuprinde totalitatea credincioșilor, vii și adormiți, botezați în numele Sfintei Treimi.

A doua este biserica în ipostaza de locaș al rugăciunii și închinării obștești. (Grafic, pe prima o scriem cu majusculă, pe cea de a doua, cu minusculă). Biserica-locaș este reprezentarea văzută (materială, locală) a Bisericii universale. Dacă, așa cum vă spuneam, Biserica luptătoare (a celor vii) este corabia care, avându-L la cârmă pe Iisus Hristos, ne conduce prin istorie spre Împărăția ce „va să vină”, adică spre cea definitivă, desăvârșită și veșnică, biserica-locaș are forma văzută a unei corăbii, sau, cu un alt termen, a unei nave maritime care plutește spre răsărit, adică spre eshaton, spre, limanul cel neînvingător „al devenirii noastre în Hristos. De altfel, spațiul ei central se numește **naos**, cuvânt grecesc care înseamnă, navă”.

Extremitatea ei dinspre răsărit este rotunjită, asemenea prorei care despică apele, în timp ce extremitatea dinspre apus, în care se află intrarea, e dreaptă. Chiar și acolo unde construcția a fost ridicată în plan treflat, ea nu este altceva decât o cruce înscrisă în navă. (În paranteză vă spun că orientarea unei biserici cu absida altarului spre răsărit face parte din tradiția ortodoxă, cu semnificație teologică și mistică; numai în cazuri excepționale, impuse de relief sau de motive urbanistice – și numai cu aprobarea episcopului – pot fi și derogări de la regula). **Va urma**